

Till Ålands landskapsregering

**Detaljmotivering till landskapsförordning om hållande
av häst (2024:26)**

Detaljmotivering

Landskapsförordning om hållande av häst

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § *Tillämpningsområde*. Grundläggande bestämmelser om hur hästar ska hållas och skötas återfinns i djurskyddslagen, djurskyddsförordningen och djurtransportförordningen (1998:97). Denna förordning syftar till att närmare reglera hållandet av hästar och innehåller specialreglering för hästar både då det gäller deras hållande, skötsel, förvaringsplats, utfodring och vattning samt rastning och utevistelse.

Paragrafen fastställer att förordningens tillämpningsområde innefattar allt hållande av hästar och motsvarande hovdjur. Bestämmelserna om hållande av hästar gäller också hållande av ponnyer, åsnor och andra motsvarande hovdjur. Exempel på motsvarande hovdjur är mula. Bestämmelsen motsvarar i huvudsak de svenska och finska förordningarnas tillämpningsområden.

2 § *Förhållandet till veterinärs ordination*. En betydande del av regleringen innebär kravställningar som förutsätter att djuren är friska, även om detta inte uttalas explicit. Friska djur behöver till exempel större ytor i ett förvaringsutrymme för att kunna röra sig fritt och bete sig naturligt, ha kontinuerlig social kontakt och fysisk motion. En veterinär ska av veterinärmedicinska skäl kunna tillåta djurägaren att hålla djuren på ett annat sätt än vad i denna föreskrift bestäms till exempel om djurens skada kräver att djuren hålls i box utan möjlighet att röra sig fritt för att djurens skada ska läka.

3 § *Definitioner*.

Med definitionerna i förordningen avses följande.

1) *avvänjning*. Utöver avslutningen av di-perioden kan avvänjning även innebära åtskiljning av ett moderlöst föl och dess amma.

2) *djurhållare*. En djurhållare behöver inte nödvändigtvis vara djurens ägare, det kan även avse personer som har övertagit rådigheten eller ansvaret för djuren, eller som på annat sätt har övertagit rollen som ansvarig att möta djurens behov. Exempelvis den som äger en travhäst ansvarar inte nödvändigtvis själv för djurets dagliga skötsel, uppgiften har kanske anförtrotts en utomstående stallsägare. Då anses stallsägaren vara djurhållare i stället för hästägaren. Som djurhållare betraktas dock inte en sådan person som deltar i skötseln av djuren men vars ansvar för skötseln är begränsad till vissa skötselåtgärder och som inte har verklig möjlighet att påverka ett djur övergripande välfärd. Avtal om hållande behöver inte vara skriftligt.

3) *grovfoder*. Stråfoder som vanligtvis utgörs av gräs, hö, hösilage, ensilage eller halm. Grovfoder är hästars basföda.

4) *gruppbox*. I en gruppbox, till skillnad från en ligghall i en lösdrift, stängs hästarna in. En ligghall kan dock omvandlas till en gruppbox om dörren stängs på ett sådant sätt att hästarna inte kan välja att gå ut.

5) *individuell uppstallning*. Hästar som hålls en och en, vanligen i spilta eller box.

6) *ligghall*. En ligghall ska ha minst 3 väggar och tak. Ligghallen ska skydda djuren mot ogynnsamma väderförhållanden såsom regn, drag och kyla. Liggområdet ska förses med strö enligt 18 § i denna förordning. I en lösdrift ska det finnas en ligghall. Om hästarna stängs in i ligghallen klassas det som en gruppbox.

7) *lösdrift*. I en lösdrift har hästarna möjlighet att själva röra sig mellan hagen och ligghallen.

8) *spilta*. Spilta är en djurhållningsplats där hästar hålls längre tider eller permanent, till skillnad från spiltor där hästar hålls endast för att sköta hästen eller för utfodring (se spilta för utfodring). I en spilta ska hästen ha möjlighet att ligga ner och vila.

9) *spilta för utfodring*. Spilta där hästar endast hålls under utfodring.

10) *stall*. Ett stall är en byggnad för hållande av djur. För definitionen av byggnad, se 2 § 2 punkten i plan- och bygglag (2008:102) för landskapet Åland.

11) *tillsyn*. Tillsyn över djur ska vara tillräcklig och inkludera både djuret och den miljö djuret lever i. För tillräcklig tillsyn kan krävas att se djuret utan utrustning, känna igenom djurets kroppsytta samt kontrollera munhålan och hovar. Det kan vara omöjligt att upptäcka tecken på sjukdom eller skada som till exempel avmagring och sår, utan att ta av hästen täcket, känna igenom hästens ben eller utföra en jämförbar åtgärd.

12) *värmebalans*. Värmebalansen betecknar balansen mellan den värme som djuren producerar och den värme som djuren avger. Hästar är jämnvarma djur och behöver kunna hålla sin kroppstemperatur konstant, oberoende av yttertemperaturen. För att det ska ske måste balans finnas mellan den värme som djuren producerar och den värme som djuren avger. Upprätthållande av värmebalans förutsätter att hästen kan hantera den belastning som ökad värme eller ökad kyla innebär, till exempel genom att söka värme, skugga eller skydd, ha vatten och foder, eller återhämta sig efter en ansträngning.

2 kap. Allmänt om djurhållare och hållande av hästar

4 § *Ansvar för djurens välbefinnande*. Vem, djurägaren eller djurhållaren, som har ansvar för djurens välbefinnande är beroende av den specifika situationen. Djurägaren har exempelvis under sina semesterresor ett ansvar att anordna en pålitlig skötare eller inackorderingsplats för sina hästar. Ansvar för djurens välfärd ankommer dock på djurhållaren under skötselperioden.

Ett allmänt krav på hållarkompetens föreslås införas för att öka djurvälfärden och innebär att djurhållaren ska ha den kunskap som krävs för att tillgodose de aktuella djurens fysiologiska och beteendemässiga behov. Kompetenskravet gäller för den som håller eller på annat sätt har hand om djuren, oavsett om personen har hand om egna eller någon annans djur, varaktigt eller under en kortare tid. Tillräcklig kompetens kan fås genom erfarenhet, skolningar eller egenstudier.

5 § *Hantering av hästar*. Denna bestämmelse motsvarar delvis 1 § i djurskyddsförordningen och 2 kap. 2 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd (SJVFS 2019:17) om hästhållning.

Hästar är flyktdjur och bör hanteras lugnt. Att hästarna stressas och rusar innebär en skaderisk.

6 § *Social kontakt*. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 1 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Hästar bör hållas tillsammans med artfränder eftersom de är flockdjur. Frilevande hästar lever i små grupper om 5–10 djur. De har ett behov av social, helst fysisk, kontakt med andra hästar men har även socialt utbyte av andra hästar inom syn- och hörselavstånd. En häst som utan att visa tecken på akut stress, stereotypier eller apati, står ensam i ett stall nattetid men dagtid vistas i hage där den har andra hästar i omedelbar närhet som den kan se och höra, kan få ett minimibehov av social kontakt uppfyllt. Om däremot en häst står avskilt i ett stall där det finns andra hästar som den inte kan se eller höra, och hästen i fråga visar tecken på akut stress, stereotypier eller apati, är det sannolikt att dess behov av social kontakt inte är tillräckligt tillgodosett.

För vissa individer kan kravet uppfyllas genom kontakt med andra sociala djurslag såsom nötkreatur eller får.

7 § *Sammanslagning av grupper.* Denna bestämmelse motsvarar 2 § i djurskyddsförordningen och 8 § 3 mom. i statsrådets förordning om skydd av hästar (FFS 588/2010).

När hästar som inte har varit i samma flock slås samman, kan problem med att hästarna biter och sparkar varandra uppstå. Under sådana slagsmål är det inte ovanligt att hästar får allvarliga skador. Riskerna kan vara ännu större om en eller flera av hästarna är hingstar. Om djurhållaren ska föra ihop individer som inte känner varandra ska de inledningsvis, i syfte att se att hästarna fungerar bra tillsammans, ha hästarna under uppsikt. Vid hopförande av hästar som inte känner varandra är det extra viktigt att utrymmet är tillräckligt stort samt att miljön är anpassad efter ändamålet.

8 § *Vila.* Denna bestämmelse motsvarar delvis 7 § i djurskyddslagen.

Hästar bör ges möjlighet till tillräcklig vila. Möjligheten att vila och sova är nödvändigt för att hästen ska må bra och hästar som inte får vila orsakas onödigt lidande. Sömn påverkar energinivåer, immunförsvaret och föls tillväxt. För att hästar ska kunna tillfredsställa sitt vilobehov behöver de ha möjlighet att ligga ner i en naturlig ställning på ett torrt och mjukt underlag i en tillräckligt lugn omgivning. Hästar kan vila stående men för att kunna sova REM-sömn behöver hästen ligga ner med huvudet vilande mot underlaget. Den djupa sömnen är viktig för kroppens återhämtning och är därför viktig för hästens välbefinnande. En fullvuxen häst behöver 5–7 timmar sömn per dygn varav ca 30 minuter är REM-sömn. Föls behov av sömn är större. Viloperioderna följer en relativt stark dygnsrytm, det innebär att den största delen av vilan sker under nattetid. Hästar sover nästan alltid naturligt mellan klockan 02 och 05. En del av vilan ska därför möjliggöras nattetid.

9 § *Värmebalans.* Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 13 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt har lika innebörd som 4 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Upprätthållande av värmebalans förutsätter att hästen kan hantera den belastning som ökad värme eller ökad kyla innebär, till exempel genom att söka värme, skugga eller skydd, ha vatten och foder, eller återhämta sig efter en ansträngning. Bland annat användning av täcken eller tjocka halmbäddar i boxar underlättar för hästen att upprätthålla värmebalans vid kyla. Hästar kan hjälpas upprätthålla värmebalans under ansträngning till exempel genom klippning.

10 § *Uppbindning av hästar i spilta.* Bestämmelsen motsvarar 2 kap. 8 och 9 §§ i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning, motsvarar och ersätter delvis 9 § i djurskyddsförordningen och 10 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Uppbindning i spilta innebär en fixering som hindrar hästen från naturliga beteenden som att röra och klia sig. Naturligt beteende är ett beteende som djuret är starkt motiverat att utföra och som ger djuret funktionell återkoppling, det vill säga att djurets motivation att utföra beteendet minskar när beteendet utförs.

För hästdjur är rörelse mycket viktigt. Vilda hästar rör sig vanligtvis ca 20 km per dag, men avstånd på upp till 80 km har uppmäts. Brist på rörelse orsakar många problem för hästens leder, senor, bindväv och muskler. Otillräcklig rörelse kan också leda till allvarliga gastrointestinala problem, med andra ord kolik. Tillräcklig rörelse är viktig för den normala utvecklingen av föls muskuloskeletala system. Brist på rörelse ökar risken för stereotypa

beteenden det vill säga beteenden som upprepas på samma sätt under en lång tid och som inte har någon tydlig funktion eller mål.

Onormala väderleksförhållanden såsom stormar, kraftiga åskväder etc. kan innebära risk för hästar att vistas utomhus och det kan därför vara nödvändigt att skydda dem inomhus. Onormala markförhållanden som inte kunnat förebyggas och som kan innebära skade- eller sjukdomsrisker för hästar kan exempelvis uppstå vid ovanligt kraftig nederbörd, snabb snösmältning av större mängder snö, underkyllt regn etcetera. Normala höst- eller vårstormar, eller andra årligen återkommande väderfenomen kan inte räknas till onormala väderförhållanden. Under betessäsongen förekommer ibland stora mängder bitande eller blodsugande insekter såsom myggor, knott eller bromsar. Hästarna kan behöva hållas inne för att skyddas mot dessa.

Rovdjur är inte vanliga på Åland, men det går inte att utesluta att till exempel vargflockar tar sig över isarna från fastlandet vintertid. Om någon vargflock rör sig precis vid ett stall kan det finnas orsak att hålla hästarna inne tillfälligt mer än 16 timmar i dygnet.

11 § *Uppbindning på annan plats än i spilta*. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 10 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt motsvarar och ersätter delvis 9 § i djurskyddsförordningen och 10 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

I samband med kortvariga besök på till exempel veterinärstationer, långturer, skötsel av hästen i boxen etc. kan det vara nödvändigt att binda upp hästen tillfälligt. Eftersom uppbinding på andra ställen än spilta ökar risken för att hästen kan fastna, kasta sig etc. ska hästen hållas under uppsikt. Med uppsikt menas att hästen finns inom syn- eller hörselavstånd och att hästskötaren kan ingripa vid problem.

12 § *Tillgång till förvaringsutrymme*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 1 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Ett ofta återkommande problem under djurskyddsbesök är, att det finns fler hästar än det finns stall eller ligghallsplatser på anläggningen. För att reducera kostnaderna eller för att det har skaffats för många hästar händer det att djurhållare vill hålla hästarna ute i skift. Detta är inte acceptabelt. Vid extrem väderlek, exempelvis storm, måste alla djur kunna beredas skydd. Utan skydd mot ogynnsamma väderförhållanden såsom stormar och extremt varm eller kall väderlek, orsakas hästarna onödigt lidande. Hästarna ska kunna flyttas in i stallen utan dröjsmål.

3 kap. Förvaringsutrymmen och utrustning

13 § *Förvaringsutrymmenas utformning och inredning*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 2 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning och 2 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

En djurhållningsplats ska kunna desinficeras, det är av vikt speciellt vid utbrott av smittsamma djursjukdomar. Kravet på möjlighet till desinficering gäller inte för förvaringsutrymmen utomhus. Det är viktigt att det i ytbehandling inte används träskyddskemikalier, målarfärg eller andra medel som kan skada hästarna eftersom hästar kan gnaga på till exempel boxars och spiltors väggar samt hagars stolpar.

14 § *Förvaringsutrymmenas säkerhet*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 3 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt delvis 2 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Hästar har en naturlig nyfikenhet och vill gärna undersöka föremål. Saker och ämnen som kan skada dem måste därför förvaras utom räckhåll, detta gäller både i stall och utomhus. Som exempel kan nämnas uppfällbara

sadelhängare som ska fällas ner efter användning och täckeshängare som ofta placeras på boxfronten. Dessa anordningar är åtkomliga för hästen om boxen är försedd med halvdörr eller saknar galler. Utformningen av täckeshängaren måste då vara sådan att käke, hov eller huvud inte kan fastna. Karbinhaken är en mycket vanlig utrustningsdetalj i samband med hästhållning, bland annat används karbinhakar för att hänga upp vattenhinkar och vid uppbindning av hästar. Om haken öppnas genom att den ena delen trycks in kan hästar manipulera haken och fastna, vilket kan leda till omfattande skador i munnen. Saltstenshållare, krubbor etc. kan förändras genom korrosion och få vassa kanter som innebär en skaderisk.

Hästar har dessutom stor räckvidd och når upp till en höjd av 1,65 x mankhöjden när de sträcker huvudet uppåt. För att förhindra skada kan fönster vara försedda med skydd eller vara konstruerade av okrossbart material. Spegel i ridhus bör döljas med till exempel draperi när hästar vistas lösa, risken finns annars att de hoppar in i spegeln i tron att det finns en likadan manege på andra sidan sargen. Även elledning och elapparater är viktiga att skydda från hästarna.

I boxväggar och spiltskiljeväggar ska avstånd mellan vägg och tak respektive vägg och golv vara sådant att hästar inte kan fastna till exempel då de rullar sig eller sparkar. Skador som uppstår till följd av att hästar fastnar med hovar kan orsaka smärta och onödigt lidande.

15 § *Dagsljus och belysning*. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 14 § och 3 kap. 9 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt delvis 4 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

En god belysning behövs för att djur ska kunna inspekteras på ett tillräckligt sätt. Ljusförhållandena ska anpassas till djurens behov, det innebär att djurhållaren ansvarar för att kombinera naturligt och artificiellt ljus på ett lämpligt sätt. Intentionen ska med andra ord vara att belysningen inte ska skapa obehag hos djuren, till exempel bör en skarp ljuskälla inte riktas direkt mot djuren.

Dagsljusets längd, ljusets styrka och spektralfördelning (fördelningen av färger i ljuset) har betydelse för hur hästarna mår genom att stödja djurens dygnsrytm och beteendebest. Ljuset påverkar hästarnas hormonspel och styr till exempel brunstcykel och hårfällning genom melatoninutsöndring.

16 § *Luftkvalitet*. Denna bestämmelse motsvarar 4 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Ventilation innebär förflyttning och utbyte av luft i utrymmen. Ventilationen transporterar bland annat bort fukt och föroreningar från utrymmet. I ett stall får hästar inte utsättas för luftföroreningar på en nivå som kan påverka deras hälsa negativt. Det innebär att hästar endast tillfälligt får utsättas för luftföroreningar som överstiger följande värden: 10 ppm ammoniak, 3 000 ppm koldioxid, 0,5 ppm svavelväte, eller 10 mg/m³ organiskt damm. Det är ett allmänt krav på stall i 4 § i djurskyddsförordningen.

Syftet med bestämmelsen är att skydda hästar mot riskerna som uppstår vid ventilationsproblem eftersom hästar är mycket känsliga för dålig luftkvalitet. Otillräcklig ventilation kan leda till hälsoproblematik hos hästarna, exempelvis kan värme och fuktighet öka tillväxten av mikroorganismer såsom mögelsvampar och bakterier vilka kan leda till luftvägsproblem. Även höga halter av ammoniak och svavelväte, vilka påverkar luftvägarnas försvarsmekanism, kan orsaka problem i hästars luftvägar. På längre sikt medför otillräcklig ventilation ofta kroniska förändringar i lungorna om närmiljön (luftkvalitet, foder, strömedel) är av dålig hygienisk kvalitet.

För att avgöra om ventilationen är tillräcklig kan mängden koldioxid mätas. För höga nivåer indikerar dålig ventilation vilket tillsammans med organiskt damm predisponerar för luftvägssjukdom.

17 § *Buller*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 10 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt 4 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Att utsättas för buller påverkar hästars hälsa negativt eftersom det orsakar stress. Buller i stall, till exempel från en fläkt, kan leda till att hästarna närmast fläkten aldrig får lugn och ro för att kunna koppla av och vila. Även till exempel stallinredning av metall kan orsaka en hög bullernivå som är skadlig för hästen.

18 § *Mellanväggar*. Denna bestämmelse motsvarar och ersätter delvis 9 § i djurskyddsförordningen samt motsvarar 3 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Hästar kan lätt skada varandra med exempelvis sparkar och bett. Mellanväggens funktion är att förhindra detta. Det är viktigt att mellanväggen är konstruerad på ett sådant sätt att den inte orsakar skaderisk till exempel genom att hästen kan fastna i mellanväggens konstruktion.

19 § *Golv och liggytor*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 12 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning och 3 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Det är viktigt att golvet i stallet är säkert för hästen. Om hästen halkar eller hoven fastnar i golvet kan detta orsaka hästen allvarliga skador.

Även om hästar kan vila stående, måste de ligga ner för att kunna komma in i en så kallad REM-sömn. Bädden ska vara tillräckligt tjock för att möjliggöra bekväm vila och för att suga upp urin, vilket även förhindrar att hästarna blir onödigt smutsiga och att till exempel gödselpansar bildas.

Enligt en undersökning gjord av Greening et al år 2021 vilar hästar anmärkningsvärt mycket mer om de ligger på en 15 cm tjock halmbädd jämfört med en 5 cm tjock halmbädd.

I praktiken kan tillräckligheten av strömaterialet bedömas genom samma metod som används för att bedöma strömaterialets tjocklek hos nöt, det så kallade knätestet. Det ska vara möjligt att fälla sig ner på knä i boxen eller ligghallen utan smärta, samt bädden ska vara tillräckligt torr att byxorna inte blir våta.

Den hygieniska kvaliteten på ströet är viktig då dåligt strö kan innehålla stora mängder mikroorganismer och damm som är skadligt för hästarnas luftvägar. Halm som används som strömedel får exempelvis inte vara möjlig.

20 § *Sjukbox*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 14 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning och 5 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Kravet ställs för att sjuka eller skadade hästar ska få vila, äta och skötas om i lugn och ro under goda förhållanden. Hästar trivs i regel inte ensamma, vissa blir mycket oroliga om de lämnas ensamma. Det är en fördel om en annan lämplig häst kan stallas upp som sällskap. I andra fall kan det vara essentiellt att de insjuknade hästarna inte har kontakt med andra hästar om smittsam sjukdom misstänks. Det behöver inte alltid finnas skilda sjukboxar, utan hästar från andra förvaringsplatser kan i vissa fall flyttas runt till exempel genom att en häst som vanligtvis står i box flyttas ut i lösdrift. Detta förutsätter att hästen är van vid och anpassad för lösdrift, samt att den passar in i flocken. Det kan även vara möjligt att avgränsa ett eget område i en ligghall, om ligghallens storlek gör det möjligt. Utrustningen för att organisera ett avskilt område behöver dock alltid vara tillgänglig om det ska kunna klassas

som en sjukbox. Möjligheten till att isolera djur från de andra djuren om man misstänker smittsam sjukdom får inte glömmas.

Det ska för varje påbörjad grupp om 10 hästar finnas minst en sjukbox eller något annat ändamålsenligt utrymme för avskiljande och vård av hästarna.

21 § *Ligghall*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 20 § och tabell 1 i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

En ligghall ska ha minst 3 väggar och tak samt vid behov en partiell fjärde vägg. Varken blåst eller nederbörd ska komma in i ligghallen. Ligghallar kan även behöva skydda hästar från direkt solljus, speciellt sommartid. Det kan vara nödvändigt att ha flera in- och utgångar i utrymmet för att hästar av olika hög rang ska kunna använda ligghallen samtidigt. Liggplatsen i ligghallen ska vara välströad och hållas tillräckligt ren.

22 § *Utrymme för fölning*. Denna bestämmelse motsvarar och ersätter delvis 9 § i djurskyddsförordningen samt motsvarar 3 kap. 13 § och tabell 1 i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Då stoet följer är det viktigt för både stoets och fölets säkerhet och välmående att utrymmet är tillräckligt stort. Vid en normal fölning krävs att stoet kan röra sig fritt för att undvika förlossningskomplikationer och för att sköta det nyfödda fölet. Fölning i spilta är därför inte godtagbart. Vid fölning på bete är det viktigt att stoet har möjlighet att dra sig undan resten av flocken för att få föla i fred. Måttbestämmelser för fölningsbox finns i 45 §.

23 § *Förvaring av hästar i transportfordon*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 23 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Under endagstävlingar finns det oftast inte stallplatser tillgängliga för de hästar som transporterats till tävlingen. De som tävlar startar ofta i flera klasser vilket innebär väntan mellan klasserna. För resvana hästar är det i allmänhet inte problematiskt att stå en stund i transporten där de kan utfodras och vila. Krav bör dock ställas på utökad tillsyn eftersom utrymmet är utformat för förvaring under transport vilket innebär att det är betydligt smalare än en ordinarie spilta. Hästar som motsätter sig lastning eller som visar tecken på oro när de står i transportutrymmet får inte stå uppställda i transportfordonet. I samband med tävling etc. kan det ibland finnas behov av att förvara hästar i fordonet även nattetid. För att djurskyddet ska upprätthållas och för att hästen ska kunna vila bekvämt ska transportfordonet i dessa fall uppfylla alla krav för korttidsuppställning såsom tillräcklig boxarea, takhöjd, ventilation med mera. Som tidigare konstaterats bör hästar ha möjlighet att ligga ner i en naturlig ställning för att tillfredsställa sitt vilobehov.

24 § *Förebyggande av insektsangrepp*. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 15 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Insektsangrepp minskar hästarnas välfärd genom att orsaka onödig stress. Därtill kan insektsangreppen påverka hästarnas hälsotillstånd negativt samt orsaka smärta. De insekter som ofta medför problem är knott, olika typer av parasiter och bromsar. Massiva knottangrepp kan påverka hästens blodcirkulation, vilket kan leda till skador på hjärtmuskeln och kraftiga blodtrycksfall som i sin tur kan orsaka hjärttillstånd. Vissa hästar, vanligen islandshästar, är särskilt känsliga mot saliven från svidknotten. Känslighet mot svidknott kan orsaka klåda och hudirritation på manken och vid svansroten vilket ofta leder till att hästen skrubbar loss taglet på ett sådant sätt att sår uppstår. Det finns ett antal parasiter som kan orsaka problem, till exempel är styngflugans larver inälvparasiter hos hästar. Parasiter, exempelvis ögonmask och

habronema, kan även spridas genom att insekter agerar som mellanvärd. Bett av bromsar är smärtsamma och kan föra över infektionssjukdomar.

För att förebygga insektsangrepp kan bland annat följande åtgärder vidtas: hagar bör vara placerade på ett sådant sätt att vinden fläktar, vid behov kan effektiva insektsmedel och insektstäcken för häst användas, när hästar går tillsammans kan de med hjälp av svansen vifta bort insekter från varandra samt att det ibland kan hjälpa att ha hästarna inomhus del av dygnet eller att ha tillgång till ligghall eller motsvarande för att gå in i och söka skydd. Åtgärderna är inte uttömmande, en bedömning av behovet bör göras i det specifika fallet.

25 § Bekämpning av skadedjur. Denna bestämmelse motsvarar delvis 5 § i djurskyddsförordningen och 2 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Skadedjur, såsom råttor och möss är vanliga i stall. Med skadedjur kan smittor spridas och skadedjuren kan orsaka direkt skada på hästars foder och utrustning. Skadedjur kan bekämpas med till exempel katter, fällor eller gifter. Vid användning av gifter är det viktigt att de förvaras och används på ett sådant sätt att hästar, andra husdjur och foder inte kommer i kontakt med giftet. Även förebyggande av skadedjur är viktigt, som till exempel lämpligt förvar av foder.

26 § Nödsituationer. Generella krav vid nödsituationer finns i 5 § i djurskyddsförordningen. Denna bestämmelse motsvarar delvis 3 kap. 11 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt 2 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Vid nödsituationer ska det gå att få ut hästarna snabbt ur förvaringsutrymmet. Detta betyder att stall-, och boxdörrar ska vara fungerande, det vill säga att boxdörrar inte stängs genom fastspikning eller komplicerade anordningar som inte med lätthet kan öppnas. Det är även viktigt att räddningsvägar hålls fria, det får till exempel inte vara fullt av bråte i stallgångar som måste flyttas innan hästarna kan tas ut.

Vid stallbränder är det vanligtvis svårt att hinna rädda djuren. Brandkåren hinner endast i undantagsfall fram i tid för att hjälpa till med djurräddning. Med hänsyn till den komplexa miljön i ett stall är det viktigt att tekniska utrustning, installationer och byggnadsmaterial är lämpliga ur brandskydds- och säkerhetssynpunkt.

27 § Hästars utrustning. Denna bestämmelse motsvarar och ersätter delvis 9 § i djurskyddsförordningen. Den motsvarar 2 kap. 7 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt 8 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Av paragrafen framgår att utrustning ska användas på ett sådant sätt att den inte orsakar hästen lidande, skada eller sjukdom. Paragrafens syfte är att tydliggöra att utrustning som används till en häst ska vara säker för hästen och anpassad efter den enskilda hästindividen.

Dåligt anpassade sadlar och selar kan åstadkomma skador på hästarna som leder till avsevärt lidande. Skydd och annan utrustning kan, om de är olämpligt utformade och anbringade ge upphov till tryckskador och skavsår. Täcken används ofta och även dessa måste sitta väl för att undvika skavsår samt att hästen trasslar in sig i gjordar och bensnören. Om blöta eller fuktiga täcken, vojlockar och vaddstycken används på hästar kan hudproblem uppstå. Bakterier gynnas av den varma och fuktiga miljö som uppstår under utrustningen och risken ökar för att hästen drabbas av hudinfektioner. Även säker utrustning kan bli farlig om den används på fel sett. Till exempel är det aldrig okej att binda upp hästen direkt från bettet eftersom skador i munnen kan uppstå om hästen skrämt kastar sig bakåt. All utrustning bör kontrolleras

regelbundet samt hållas både hel och ren för att inte orsaka hästen skador eller utsätta den för farosituationer.

Under senaste tiden har studier gjorts på finska trav-, och fälttävlanshästar där det upptäckts att munsador på grund av bett är väldigt vanliga. Dessa skador orsakar hästar onödig smärta och lidande samt försämrar deras välmående. År 2017 undersökte veterinären Kati Tuomola och hennes forskargrupp munnen på 261 tävlingshästar efter ett lopp (Tuomola et al 2019). Studierna visade att 84 % av hästarna hade olika grader av blåmärken och sår i området kring bettet. Var femte häst hade munsador som klassificerades som allvarliga och 43 % hade måttliga skador. Blod utanför munnen observerades hos 2 % av hästarna och 10 % av hästarna hade blod inne i munnen. Den senare undersökningen som gjordes på fälttävlanshästar visar att det finns problem med munsador på grund av bett även på ridsidan (Tuomola et al 2021). Bettet ska vara både lämpligt och av rätt storlek för den ifrågasvarande hästen. Även användningen av bettet bör ses över eftersom ett annars lämpligt bett kan orsaka skador om det används fel och med för mycket kraft.

4 kap. Tillsyn och skötsel

28 § *Tillsyn*. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 17 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt delvis 8 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Generella krav på hur djurs tillsyn ska genomföras återfinns i 2 § i djurskyddsförordningen. Bestämmelsen föreskriver, i likhet med 10 § i rikets djurskyddsförordning (FFS 396/1996), att tillsyn över alla typer av hållna djurslag normalt ska utövas minst en gång per dag.

Ett minimiintervall på ett dygn vid tillsyn av hästar är väsentlig för att skydda hästarna från onödigt lidande. Det är essentiellt att djurägaren lägger märke till om hästen är sjuk, har skadat sig eller om det till exempel finns problem i hästens förvaringsplats. Nyfödda, sjuka och ston vid tiden kring fölningen kräver ett tätare tillsynsintervall än friska, vuxna hästar. Vid tillsyn bör allt det som inverkar på djurets välmående kontrolleras, det vill säga både djuret själv, omgivningen och förvaringsplatsen. En tillräcklig tillsyn kan även kräva mer än en visuell inspektion på håll, till exempel kan närmare inspektion kräva att täcken och skydd avlägsnas, att hovar, och munhålör granskas samt att kroppsdelar känns igenom.

Bestämmelsen anger de mål som djurhållaren ska uppnå genom tillsyn av sina djur samt djurhållarens handlingsplikt, vilken innebär att det i tillsynsansvaret för djurhållare ingår en plikt att åtgärda brister som har uppmärksamats vid tillsyn.

29 § *Djurens renlighet*. Generella krav på att djur ska hållas tillfredställande rena återfinns i 1 § i djurskyddsförordningen. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 3 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Syftet med paragrafen är att upplysa djurhållare om de djurvälfrädsproblem som orenhet leder till. Den innebär i sig inget nytt krav på skötsel av djuren utan förtydligar hur en djurhållare behöver agera för att göra rätt.

Viss smuts i pälsen kan accepteras, men hästens hårrem ska hållas fri från gödsel och urin. Gödselpansar är ett tydligt tecken på att hästarnas liggytor har varit mycket blöta och smutsiga under en längre tid. Gödselpansar är aldrig acceptabla eftersom de orsakar smärta och onödigt lidande för djuren då de stramar åt huden, predisponerar för hudinfektioner och klåda samt nedsätter pälsens termoregleringsfunktion. Att rulla sig i sand och lera är en form av pälsvård som många hästar gärna ägnar sig åt. Lera i hårremmen kan

därför accepteras under förutsättning att huden är oskadd och att yttertemperaturen inte kräver en väl isolerande hårrem.

30 § *Hovvård*. Generella krav på att djurs hovar ska inspekteras tillräckligt ofta och vid behov åtgärdas återfinns i 1 § i djurskyddsförordningen. Bestämmelsen motsvarar 8 § i statsrådets förordning om skydd av samt delvis 2 kap. 4 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Paragrafen syftar till att understryka vikten av hovvård. Vid otillräcklig hovvård kan ett flertal problem uppstå.

Hovar som tillåts växa för långt eller vars överdrivna eller ojämna slitage leder till en felaktig hovposition gör det svårt för hästen att röra sig och på sikt leder detta till smärta och inflammation i lederna. Även permanenta förändringar i hovens struktur eller i lederna kan orsakas när felbelastning kvarstår över en längre tid. Hovarna får därför inte bli för långa, höga eller asymmetriska.

Att försumma hovvård predisponerar vidare för olika hovsjukdomar, såsom fång och bärrandsröta vilket orsakar hästen onödigt lidande. Otillräckligt skötta hovar börjar dessutom flisa sig, tåaxeln kan vridas och sprickor uppstår. Om hovsprickor blir djupa kommer bakterier in i hovens djupare strukturer vilket kan leda till smärtsamma infektioner och abscesser. För att förebygga nämnda skador ska hästars hovar verkas tillräckligt ofta. Hovarnas slitage påverkas av underlag, hornkvalitet, hästens benställning och hur mycket hästen rör sig. Vanligtvis bör hästar verkas med ungefär 6 – 8 veckors mellanrum. Det är av stor vikt att hovarna verkas på ett sådant sätt att hästen inte blir ömfotad på de underlag där den normalt vistas och används.

Hästar som rids och körs på hårda underlag som grusvägar kan behöva förses med beslag eller andra typer av hovskydd. Vid halka är det nödvändigt att förse skodda hästar med halkskydd.

31 § *Avvänjning av föl*. Denna bestämmelse motsvarar 2 kap. 6 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

I naturen avvänjer stoet sitt föl när det är ungefär ett år gammalt. Processen sker gradvis där fölet äter alltmer fast föda och dricker mindre mjölk samtidigt som bandet mellan sto och föl långsamt försvagas. Det förekommer att hästägare vänjer av fölen för tidigt och abrupt vilket har en negativ inverkan både på stoets och fölets välmående och hälsa. Negativa effekter som har visats hos föl av för tidig avvänjning är bland annat försämrat immunförsvar och stereotypier. Föl har ett starkt sugbehov som avtar med åldern. Om fölet inte får utlopp för detta behov uppstår frustration som kan leda till onormala beteenden. Socialt är det viktigt att fölet får gå kvar hos stoet. Näringsmässigt är fölet beroende av mjölken för en jämn tillväxt och först vid fem månader är fölets matsmältningsapparat tillräckligt utvecklad för att helt klara sig utan stömjölk. Stoet kan drabbas av juverproblem om fölet skiljs av under höglaktation. En senare avvänjning är dock inte alltid bättre, eftersom ston som betäckts på nytt kan behöva återhämta sig näringsmässigt inför nästa fölning. Vid avvänjning bör därmed både stoets och fölets hälsa tas i beaktande. Som normal avvänjningsålder i Finland kan åtta till nio månader ses.

5 kap. Utfodring och vattning

32 § *Utfodring*. Enligt 6 § i djurskyddslagen ska djur ges tillräckligt med lämplig föda, vätska och skötsel samt ges tillräcklig tillsyn. Enligt 3 § i djurskyddsförordningen ska djur dagligen ges foder av god hygienisk kvalitet i tillräcklig mängd och av lämplig struktur. Fodergivan ska garantera en

tillräcklig, allsidig och välbalanserad näringstillförsel. Plötsliga förändringar i födans sammansättning eller födomängder bör undvikas.

Bestämmelsen motsvarar 4 kap. 1 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Hästens mag- och tarmsystem är anpassat för en diet baserad främst på grovfoder. Den svenska rekommendationen för dagligt intag av grovfoder är minst 1,2 kg torrsbstans/100 kg kroppsvikt. I Finland rekommenderas 1,5 kg torrsbstans/100 kg, med ett minimum på 1 kg torrsbstans/100 kg. Grovfodret kan utgöras av till exempel gräs, hö, hösilage, ensilage eller halm. Fri tillgång till grovfoder är att rekommendera till häst men om grovfoder inte kan ges fritt, bör hästar få foder i små portioner och ofta.

Fodrets goda hygienisk kvalitet är viktigt för att hästen ska hålla sig frisk. Hö ska vara torrt och dammfritt för att hålla en god kvalitet. Ensilages kvalitet är beroende av en lyckad ensileringsprocess. I inplastat ensilage ökar risken för mögelsvampar om torrsbstanshalten är för hög. Mögelsvampar kan bilda mögelgifter, mykotoxiner, som har en negativ inverkan på hästar. Effekter av mögelskadat foder kan vara allt från nedsatt prestation till neurologiska störningar. Möjligt och dammig hö och strö är även vanliga orsaker till luftvägsproblem hos hästar. Inblandning av jord, gödsel eller kadaver av till exempel möss i inplastat grovfoder är tecken på kraftig nedsatt hygienisk kvalitet. Användning av dessa balar kan leda till allvarliga hälsoproblem så som botulism och listeria vilka i värsta fall kan vara fatala.

För en välbalanserad foderstat bör hästens behov av makro-, och mikro-mineraler samt vitaminer uppfyllas. Dräktiga, digivande, växande och högpresterande hästar har ett speciellt stort behov av mineraler och vitaminer. Saltbehovet ökar då hästar svettas och hårt arbetande hästar en varm somardag kan ha ett saltbehov på 150 g jämfört med ett basbehov på 30 g. Mineralinnehållet i grovfoder varierar mycket och att analysera fodret för att kunna utvärdera mineralbehovet är att rekommendera.

Både en markant övervikt och undervikt är skadlig för hästens hälsa. Övervikt är vanligt i dagens hästhållande vilket resulterar i flera olika hälsoproblem. Hästar som lätt blir överviktiga kan utfodras med grovfoder med lägre näringsinnehåll såsom halm och magert hö i kombination med att hästarna motiveras till rörelse genom att foderplatser och vatten placeras på ett sådant sätt att hästarna måste förflytta sig mellan dem för att få tillgång till foder och vatten.

Hästar har ett stort behov av att tugga, på bete äter de ca 16–18 timmar per dygn. Om mängden foder är för liten blir tiden hästen äter för kort och risken för att hästen utvecklar ett stereotypt beteende ökar. Hästar utsöndrar magsyra kontinuerligt, till skillnad från köttätare, vars magsyra utsöndras endast i samband med foderintag. Därför har hästar större risk att utveckla magsår om tiden mellan utfodringarna blir för lång. Att beta är ett naturligt beteende för hästen. Den får då tillfredsställa både sitt behov av att tugga och av att söka foder. Alla hästar kan dock inte beta utan att det leder till hälsoproblem såsom fång.

33 § *Vattning*. Enligt 3 § i djurskyddsförordningen bör djur alltid ha fri tillgång till vatten eller, om det inte är möjligt, få vatten minst två gånger per dygn. Det är dock nödvändigt att specificera att detta gäller den permanenta djurhållningsplatsen och inte till exempel under resor. I bestämmelsen konkretiseras det svårtolkade ”om det inte är möjligt” genom att följande undantag uppräknas: veterinärmedicinska skäl samt exceptionella och svåra väderförhållanden. Bestämmelsen motsvarar även innehållet i 21 § i lagen om djurvälstånd (FFS 693/2023).

Hästars dagliga behov av vatten är 5 liter per 100 kg kroppsvikt i vila. Det vill säga att underhållsbehovet för en häst på 600 kg är 30 liter. Hästar

förlorar vatten genom urinen, avföringen, genom att svettas och genom andningsvägarna. När en häst arbetar kan den förlora 10–15 liter kroppsvätska per timme vilket innebär att den måste dricka mer. Även ston som ger di till föl behöver större mängder vatten, ca 50 liter per dag. Sommartid ökar vattenbehovet för alla hästar. Hästars dricksbeteende innebär att de i regel vill dricka stora mängder vatten vid ett fåtal tillfällen. Att äta snö räcker inte för att tillgodose hästars vätskebehov då snös vattenvärde (mängden vatten det finns per area snö) är låg.

Vatten är viktigt för till exempel temperaturreglering, saltbalansreglering, matsmältning och utsöndring av slaggämnen. Brist på vatten orsakar mycket snabbt allvarliga hälsorisker för djur och utsätter djuret till exempel för tarm-, njur- och urinproblem. Otillräcklig vattenförsörjning orsakar en stark känsla av törst och uttorkning, vilket leder till onödig smärta och lidande.

Vid bedömning av om kvaliteten på vatten som hästar dricker är tillräckligt god ska till exempel vattnets mikrobiologiska kvalitet, salthalt och förekomsten av algblomningar tas i beaktande.

34 § *Vattentillgång till sjuka, skadade och digivande djur.* Denna bestämmelse motsvarar delvis 3 § i djurskyddsförordningen.

Behovet av vatten är förhöjt hos digivande ston samt hos sjuka eller skadade hästar. Det är därför skäligt att kräva kontinuerlig tillgång till vatten för sjuka, skadade och digivande hästar även i denna förordning.

35 § *Anordningar för foder och vatten.* Denna bestämmelse motsvarar delvis 4 kap. 2 och 3 §§ i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt 2 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Tillfredsställande rena åsyftar att det inte får förekomma urin, avföring eller gammalt foder i foder- och vattenskalarna. Det är viktigt att hästars foder- och vattenskalor hålls tillfredsställande rena för att upprätthålla en god kvalitet av foder och vatten samt för att hindra smittspridning.

Då hästar ges foder och vatten i grupp, är det viktigt att även de hästar som är lägst i rang får i sig tillräckligt med föda, utan att bli stressade. Vid konkurrens om foder finns det även en risk för skador hos hästar.

Hästarna ska kunna dricka på ett naturligt sätt. De föredrar att dricka från vattenspegel, hinkar är därför bra alternativ. Vattenkoppar är dock vanligt förekommande. Vid användning av vattenkoppar är det av vikt att kopparna ger ett tillräckligt flöde. Om flödet i koppen är dåligt dricker hästarna mindre vilket bland annat kan leda till förstoppning och kolik. Hästinformationscentrumet i Finland (Hevostietokeskus) rekommenderar ett vattenflöde på minst 8 liter/minut.

6 kap. Utevistelse

36 § *Utevistelse.* Denna bestämmelse motsvarar och ersätter delvis 9 § i djurskyddsförordningen, 5 kap. 1 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt 8 § i statsrådets förordning om skydd av hästar. Krav om betesgång för hästar återfinns i Norden både i den isländska och den norska lagstiftningen.

För hästdjur är rörelse ett viktigt naturligt behov, både mentalt och fysiskt. Hästar i naturen rör sig oftast runt 20 km om dagen, men avstånd upp till 80 km om dagen har uppmätts. Då hästar är alltför stilla kan det leda till problem med leder, senor, bindväv och muskler. Otillräcklig motion kan leda till allvarliga problem med matspjälkningsystemet (s.k. kolik). Unghästar och hingstar är de hästkategorier som har störst rörelsebehov. Tillräcklig motion är även viktig för föls muskuloskeletala systems normala utveckling. För hästar som tränas tillgodoses rörelsebehovet delvis med motion men

hästar ska även ges möjlighet att röra sig lösa utan inverkan av yttre faktorer. De ska kunna rulla sig och röra sig i olika gångarter.

De flesta hästar mår bra av att vistas ute så mycket som möjligt. Kravet på att hästar ska kunna röra sig fritt dagligen gäller inte om hästen tillfälligt är på en tävlingsplats, ett djursjukhus, under långturer etc. Det gäller inte heller om hästen p.g.a. konvalescens måste förvaras i box. Om vädret eller förhållandena utomhus är dåliga i den meningen att det från djurskyddssynpunkt är direkt olämpligt att släppa ut hästarna, till exempel vid storm, plötslig halka eller åskväder, får de tillfälligt hållas inomhus. Under betessäsongen kan det förekomma sådana mängder bitande eller blodsugande insekter såsom myggor, knott eller broms att hästarna kan behöva hållas inne för att skyddas mot dessa.

Att gå på bete och att beta är viktigt både för hästens mentala och fysiska hälsa. Av veterinärmedicinska skäl kan det vara nödvändigt att begränsa hästars intag av färskt gräs till exempel på grund av en ökad fångrisk hos individen. Det är viktigt att vänja hästen successivt vid övergång till bete.

37 § *Hagars och betens utformning och säkerhet*. Denna bestämmelse motsvarar delvis 21 § i djurskyddsförordningen, 6 och 7 §§ i statsrådets förordning om skydd av hästar och 5 kap. 2 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Hagarnas och betenas storlek inverkar direkt på hästarnas välmående och säkerhet. Unga hästar som inte är i träning kan behöva mer utrymme i hagen än vuxna hästar som rör sig mycket i träningen. Hästar som p.g.a. skada ska hålla sig i stillhet får vistas i mindre hage.

Hästinformationscentrumet i Finland (Hevostietokeskus) rekommenderar betesstorlek på 0,25–0,5 hektar per häst. Statens veterinärmedicinska anstalt i Sverige anser att ett riktvärde för djurtätheten är två till tre hästar per hektar åkermarksbete och ju mer betets karaktär är av naturbetesmark desto färre hästar per hektar.

Storleken på hagar och betesmarker bör vara anpassade efter slitaget som marken utsätts för, eftersom ojämn terräng, halka eller alltför mjukt underlag kan öka skaderisken för hästar. Risken för skador efter interaktion med andra hästar ökar till exempel om det finns hörn i hagen där hästar kan bli trängda.

Växtligheten på betet ska vara lämplig för hästar eftersom vissa växter, såsom idegran och sprängört, är direkt giftiga för hästar. Andra växter, såsom alsikeklöver kan orsaka fotosensibilitet hos häst. Fotosensibilitet hos hästar betyder ökad ljuskänslighet mot solens UV-strålar.

Ålands årstider och väderlek leder till att det kan förekomma långa perioder av regn och fuktigt väder. Det kan leda till leriga och sankta hagar, vilket i förlängningen kan orsaka skador på hästar om de exempelvis inte kan undvika varandra tillräckligt snabbt i konfliktsituationer. Vått underlag höjer också risken för till exempel mugg och strålröta. Hela hagen får därmed inte vara sank i den meningen att hästen sjunker ner i bottenmaterialet. Mot bakgrund av detta kan hagar behöva dräneras för att hästarna ska ha möjlighet att stå eller ligga på ett torrt område.

38 § *Stängsel*. Denna bestämmelse motsvarar delvis 21 § i djurskyddsförordningen samt 7 § i statsrådets förordning om skydd av hästar. Momentet om att stängslet ska hindra hästarna från att rymma motsvarar 6 § i rikets djurskyddsförordning (FFS 396/1996).

Hästar är flyktdjur och är därför, på grund av sina starka reaktioner, benägna att skada sig. Det innebär att det är viktigt att stängsel runt hagar, beten och ridbanor är tillräckligt synliga och säkra för hästen. Taggråd orsakar allvarliga skador på hästar och får därför inte användas. Stängsel bör ses över regelbundet och problem bör åtgärdas omedelbart. Att hästar rymmer på

grund av att stängslen inte är ändamålsenliga eller att de inte hålls i tillräckligt gott skick är ett vanligt problem som kan orsaka allvarliga risker för hästarna.

39 § *Skydd på beten och i hagar*. Denna bestämmelse motsvarar delvis 21 § i djurskyddsförordningen samt 6 § i statsrådets förordning om skydd av hästar.

Det ska vid behov finnas skydd för hästarna i hagen och på betet mot ogynnsamma väderleksförhållanden. Ogynnsamma väderförhållanden kan vara allt från stekande sol, till kyla och regn eller en kraftig åskstorm. Hurdant skydd som är tillräckligt är beroende av det rådande väderförhållandet. Några träd kan ge hästarna tillräckligt skydd mot stekande sol, medan byggda skydd kan behövas för att skydda mot till exempel åskstormar.

7 kap. Måttbestämmelser för förvaringsutrymmen

40 § *Takhöjd*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 17 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning och 3 § i statsrådets förordning om skydd av hästar samt motsvarar och ersätter delvis 35 § i djurskyddsförordningen.

Tillräcklig takhöjd är viktig för att ventilationen ska fungera på ett bra sätt i stallen. En välfungerande ventilation är viktig för hästar då 80 000 liter luft filtreras genom deras lungor under ett dygn. Dålig luftkvalitet kan leda till luftvägssjukdomar såsom RAO (Recurrent Airway Obstruction). Takhöjden är också av betydelse för att hästen ska kunna stå i normal ställning och inte slå i taket om den reagerar snabbt och kastar upp huvudet. Hästar är flyktdjur och kan reagera snabbt på till exempel plötsliga ljud eller människor som kommer in i stallen. En optimal takhöjd i ett stall är 3,5–4 meter, det är därmed viktigt att poängtera att paragrafen innehåller minimimått. Avvikelsen som möjliggörs i paragrafen är i linje med rikets lagstiftning. På Åland har vi dock valt att knyta avvikelsen till ett krav på att den inte ska försämra hästarnas välfärd.

41 § *Minsta förvaringsutrymme för häst i enhästbox*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 17 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt motsvarar och ersätter delvis 35 § i djurskyddsförordningen och statsrådets förordning om skydd av hästar bilaga 1.

I den finländska lagstiftningen saknas bestämmelser om utrymmeskrav för stora hästar, d.v.s. alla hästar som är över 160 cm i mankhöjd, ska ha en ensambox på minst 9 m². Eftersom dagens ridhästar väldigt ofta är över 170 cm i mankhöjd, är det viktigt att även denna storlek av hästar har ett förutbestämt minimimått på boxstorlek i lagstiftningen. Den åländska lagstiftningen samt den svenska lagstiftningen har förutom en minimiyta, även bestämt ett minimimått på boxens kortaste sida. Detta är ett viktigt mått då minimiarealen annars kan uppnås med att bygga en väldigt lång, men ytterst smal box. En sådan box kan vara farlig för hästen då den t.ex. kan fastna då den rullar sig.

I den internationella litteraturen finns olika rekommendationer för förvaringsutrymmen för djur, många av rekommendationerna är större än vad som föreslås i denna förordning. I Storbritannien är till exempel rekommendationen att en normalstor häst under 173 cm i mankhöjd ska ha en boxstorlek på 13,3 m² (vår gällande lagstiftning 8 – 10 m²) och en häst över 173 cm ska ha en boxstorlek på 15,5 m² (i denna förordning från 10 m²) en stor ponny (över 132 cm i mankhöjd) ska ha en boxstorlek på 11,1 m² (vår gällande lagstiftning från 6 m²) och en liten ponny (under 132 cm i mankhöjd) ska ha en boxstorlek på 9,3 m² (vår gällande lagstiftning från 5 m²). I Merck veterinary

manual rekommenderar Thomas J. Lane (BS, DVM, University of Florida, Large Animal Clinical Sciences) en minimistorlek på 13 m² för vuxna hästar.

De föreslagna måtten är i linje med både den svenska, finska och åländska gällande måtten. Det är viktigt att poängtera att boxmåtten i allra högsta grad är minimimått. Det skulle dock orsaka en väldigt stor ekonomisk inverkan på många stall om kraven på boxstorlek förändrades mycket.

42 § *Kortvarig vistelse*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 18 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Tillfälliga stallar är vanligt förekommande i samband med tävlingar. Kortvarig vistelse i mindre utrymmen påverkar inte hästens välfärd i samma grad som permanent vistelse. Vid inhysning av hästar i permanenta eller tillfälliga stallar under maximalt fem dygn får arean minska till 85 % av måtten i tabellen i 41 §. Om syftet är att en häst ska stanna på platsen mer än fem dygn ska utrymmeskraven vara uppfyllda från första dagen.

43 § *Gruppbox*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 19 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning samt statsrådets förordning om skydd av hästar bilaga 2.

En gruppbox är en box där flera hästar hålls samtidigt. När vuxna hästar hålls i gruppbox ska den tillgängliga arean per häst motsvara arean för enhästbox enligt 41 §. För unghästar 12–24 månader krävs en area på minst 75 % av arean för förväntad vuxenstorlek och för unghästar under 12 månader, en area på minst 50 % av arean för förväntad vuxenstorlek.

44 § *Minimimått för ligghall*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 20 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

Ligghallens storlek är viktig för hästars välmående. För små ligghallar leder ofta till att de hästar som är lägst i rang inte har möjlighet att använda sig av ligghallen överhuvudtaget. I en undersökning gjord av Kjellberg et al på Sveriges lantbruksuniversitet (SLU) år 2021 märkte man att hästar som hade 15–18 m² utrymme per häst i lösdriften använde sig mer av lösdriften och vilade mer liggande än hästar som hade bara 8 m² tillgängligt utrymme i lösdriften per häst. Den tiden hästarna använde liggande i de större lösdrifternas (22 % av dygnet), korrelerade med tiden som en häst vilar i en ensambox. Hästarna använde sig av skyddet mest under nattetid. Därför bör understrykas att måtten i bestämmelsen är minimimått och att större utrymme per häst i lösdrift är att rekommendera.

45 § *Fölningsbox*. Denna bestämmelse motsvarar 3 kap. 18 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning och motsvarar och ersätter delvis 35 § i djurskyddsförordningen.

I den gällande åländska och svenska lagstiftningen är måtten på fölningsboxar bestämda. I Finland räknas måttet för fölningsbox som en gruppbox för stoet (100 % av en enhästbox storlek) samt för ett under 12 månader gammalt föl (50 % av en enhästbox storlek). Beräkningen har dock orsakat omfattande diskussioner om fölets andel ska räknas med utgångspunkt i den förväntade vuxenstorleken eller fölets storlek vid inspektionstiden. En unghäst som vid vuxen ålder är av större storlek kräver dock större utrymme än en gammal, liten häst eller ponny. Det är inte heller förnuftigt i praktiken att bygga en för liten fölningsbox som är tillräckligt stor bara en väldigt kort tid då föl växer snabbt.

46 § *Spilta och spilta för utfodring*. Denna bestämmelse motsvarar och ersätter 35 § i djurskyddsförordningen samt 3 kap. 22 § i statens jordbruksverks föreskrifter och allmänna råd om hästhållning.

I paragrafen fastslås minimimått för spiltor och spiltor för utfodring. Måtten får inte överskridas på ett sådant sätt att det innebär en ökad risk för att hästen kan skada sig vid uppbindning.

8 kap. Särskilda bestämmelser

47 § *Ikraftträdande och övergångsbestämmelser.* Förordningen föreslås träda i kraft den 1.6.2024. Måttbestämmelserna enligt 7 kap. föreslås dock träda i kraft den 1.1.2026

I de fall en inspektion gjorts före denna förordning träder i kraft ska de bestämmelser som gällde vid tiden för inspektionen tillämpas vid behandlingen av tillsynsärendet.